

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **P. M.**, bytom H., D. X., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Soukeník – Štrpka, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo SR (pôvodne Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky)**, so sídlom v Bratislave, Vazovova č. 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/226/17020-46729/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009 a č. I/226/17020-46726/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/55/2009-67 zo dňa 24. novembra 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/55/2009-67 zo dňa 24. novembra 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žaloby žalobcu, ktorými sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/226/17020-46729/2009/990565-r a č. I/226/17020-46726/2009/990565-r obidva zo dňa 24. apríla 2009.

Rozhodnutím č. I/226/17020-46729/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009 žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/80811/08/Čapa zo dňa 19. septembra 2008, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie **máj 2003** v sume 12 230,10 eura. Rozhodnutím č. I/226/17020-46726/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009 žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/80796/08/Čapa zo dňa 19. septembra 2008, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie **február 2003** v sume 5346,57 eura. Obidve rozhodnutia žalovaný odôvodnil tak, že žalobca si neoprávnene uplatnil v zdaňovacom období február 2003 a máj 2003 odpočet dane za dodávky motorovej nafty, ktorých dodanie deklarovala obchodná spoločnosť M., s.r.o., pričom nebolo preukázané, že žalobcovi označená spoločnosť motorovú naftu dodala a že žalobca skutočne za dodávky motorovej nafty zaplatil spoločnosti M., s.r.o., z čoho vyplýva, že teda žalobca nepreukázal, že sa uskutočnilo zdaniteľné plnenie platiteľom, ktorý bol uvedený na faktúrach.

Krajský súd v Trenčíne posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 20 ods. 1. ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) a dospel k záveru, že v daňovom konaní nebolo preukázané, že dodávky motorovej nafty skutočne uskutočnili spoločnosti M., s.r.o. tak, ako ich uvedená spoločnosť deklarovala vo svojich faktúrach za zdaňovacie obdobie február 2003 a máj 2003. Krajský súd preto dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok nároku na odpočet DPH podľa § 20 ods. 2 písm. a/ a d/ zákona o DPH.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší obidve rozhodnutia žalovaného a vráti mu vec na ďalšie konanie. Namietal, že súd nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil, keď sa stotožnil s názorom žalovaného, že zastupovanie spoločnosti M., s.r.o. vo vzťahu k žalobcovi je sporné a teda nebolo preukázané uskutočnenie zdaniteľného plnenia, dôsledkom čoho bolo nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Uviedol, že v daňovom ako aj v súdnom konaní na základe predložených dôkazných prostriedkov jednoznačne preukázal splnenie všetkých podmienok v zmysle § 20 ods. 2 zákona o DPH a preto má za to, že mu nárok na odpočet DPH vznikol.

Ďalej namietal, že pri dodaní nafty obchodoval s pánom O. L. ml., ktorý za spoločnosť M., s.r.o. konal, ako aj preberal platby za naftu, pričom konanie O. L. ml. nebolo spoločnosťou M., s.r.o. spochybnené a to ani potom, ako sa spoločnosť M., s.r.o. o jeho konaní dozvedela. Teda žalobca má za to, že konanie O. L. ml. vo veci spoločnosti M., s.r.o. je možné považovať za konanie tejto spoločnosti, vo vzťahu k O. L. ml. bol dobromyseľný a nemal dôvod mať akékoľvek pochybnosti o tom, že O. L. ml. nemal oprávnenie konať za spoločnosť M., s.r.o. Toto bolo preukázané aj zhodnosťou výpovedí žalobcu, O. L. ml. a konateľa spoločnosti M., s.r.o. J. T. Ďalej namietal, že súd sa v odôvodnení rozsudku dostatočne tejto otázke nevenoval, nakoľko len uviedol tvrdenia žalovaného a nijako sa nezaoberal argumentmi žalobcu vo vzťahu k ust. § 15 Obchodného zákonníka.

Ďalej namietal, že žalovaný ako aj krajský súd zohľadnili len skutočnosti v neprospech žalobcu a nezohľadnili skutočnosť, že uskutočnenie plnenia preukázali aj výpovede zúčastnených osôb.

K tvrdeniu súdu, že v žalobe absentuje poukaz na to, že žalobca bol napadnutými rozhodnutiami ukrátený na právach, žalovaný uviedol, že v žalobách bolo uvedené, že dotknuté orgány neprihliadli opri rozhodovaní na oprávnené záujmy žalobcu, ako aj na to, že rozhodnutia sú nezákonné a teda, že boli dotknuté jeho práva na správne určenie daňovej povinnosti. Ďalej namietal, že pokiaľ súd v napadnutom rozsudku poukazuje na nesplnenie podmienky uvedenej v ustanovení § 20 ods. 2 písm. d/ zákona o DPH, v tomto prípade nie je jasné, aké platby presahujúce sumu 200 000 Sk má súd na mysli, nakoľko daň na vstupe v prípade jednotlivých faktúr za mesiace máj a február 2003 nepresahovala sumu 200 000 Sk. Túto sumu presahovali len niektoré plnenia uvedené v jednotlivých faktúrach. Tieto však mohli byť uhrádzané aj v hotovosti, čo vyplýva aj zo spisového materiálu správcu dane. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutia boli odôvodnené iba porušením ustanovenia § 20 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH a nie porušením § 20 ods. 2 písm. d/ zákona o DPH a teda vznikajú pochybnosti, či možno rozhodnutia o odvolaní považovať za rozhodnutia v súlade so zákonom, ak má súd za to, že žalobca nesplnil aj inú zákonnú podmienku na odpočet DPH okrem tej, ktorú žalovaný uviedol v rozhodnutí. Ďalej namietal, že v odôvodnení rozsudku absentuje vyjadrenie k niektorým argumentom uvedeným v žalobách. Namietal, že on nemá vplyv na plnenie, resp. nesplnenie zákonných povinností dodávateľa, a preto zistenia vyplývajúce z nesplnenia povinností zo strany dodávateľa

nemôžu mať charakter podstatnejších zistení, ako zistenia vyplývajúce z dôkazov predložených žalobcom.

Taktiež namietal, že sa krajský súd nevyjadril ku skutočnosti, že žalobca bol len distribútorom a nie výrobcom motorovej nafty a teda mohol predat' len toľko nafty, koľko nakúpil. Preto bolo povinnosťou žalovaného ako aj správcu dane za predmetné zdaňovacie obdobia považovať za neuskutočnené aj predaj zodpovedajúceho množstva tovaru nakúpeného od dodávateľa. Tvrdil, že ak nedostatočne preukázal nákup tovaru, potom nemohol u žalovaného uspieť ani s preukázaním následného predaja tohto tovaru. Poukazoval na to, že vzhľadom na uvedené, krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne právne vec posúdil. Súčasne uviedol, že krajský súd pri hodnotení dôkazov bral do úvahy najmä zistenia, ako aj skutočnosti, ktoré sú výsledkom predovšetkým kontroly v spoločnosti M., S., ako aj nie je jasné, ktoré platby presahujúce sumu 200 000 Sk mal súd na mysli, keď v zmysle ust. § 20 ods. 2 písm. d/ zákona o DPH by malo ísť o platbu dane na vstupe a táto pri jednotlivých faktúrach nepresiahla uvedenú sumu. Žalobca napokon uviedol, že v dôsledku uvedeného je odôvodnenie rozsudku nepresvedčivé, zmätočné, nepreskúmateľné a konanie krajského súdu má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril písomne dňa 27. januára 2011 tak, že žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu pridržiaval stanoviska podaného k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/17020-46726/2009/990565-r zo dňa 24. apríla 2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/80796/08/Čapa

zo dňa 19. septembra 2008, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2003 v sume 5546,57 eura a rozhodnutia č. I/226/17020-46729/2009/990565- r zo dňa 24. apríla 2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/80811/08/Čapa zo dňa 19. septembra 2008, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2003 v sume 12 230,10 eura.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správca dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie za zdaňovacie obdobie máj 2002 a september 2002) daňový doklad musí obsahovať obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie.

Podľa § 20 ods. 1 veta prvá zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) platiteľ má nárok na odpočet dane pri prijatých zdaniteľných plneniach, ak sú prijaté na účely uskutočňovania svojich zdaniteľných plnení a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutie) platiteľ má nárok na odpočet dane, ak

- a) sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo (§ 13),
- b) daň na vstupe zaúčtoval,
- c) daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie,

d) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ, a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200 000 Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobca v konaní ako dôkazy na podporu svojich tvrdení predložil za zdaňovacie obdobie **február 2003** faktúry č. 2003/0602-interné číslo 7, č. 2003/1402-interné číslo 8 vystavených obchodnou spoločnosťou M., s.r.o. so sídlom v Bratislave z ktorých si uplatnil odpočet DPH v celkovej sume 167 196 Sk. (5546,57 Euro). Za zdaňovacie obdobie **máj 2003** faktúry č. 2003/0225-interné číslo 29, č. 2003/0238-interné číslo 31, faktúry č. 2003/0549-interné číslo 33, č. 2003/551-interné číslo 34, faktúry č. 2003/0554-interné číslo 37 vystavených obchodnou spoločnosťou M., s.r.o. so sídlom v Bratislave predmetom ktorých bola fakturácia za dodanie motorovej nafty z ktorých si uplatnil odpočet DPH v celkovej sume 368 444 Sk (12 330,10 Euro). Nepredložil však žiadne iné listinné dôkazy, resp. neoznačil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení, že predmetné dodávky motorovej nafty boli uskutočnené skutočne obchodnou spoločnosťou M., s.r.o. Ďalej ma najvyšší súd z obsahu administratívneho spisového materiálu za preukázané, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce úhrady vyššie uvedených faktúr a to ani úhrady hotovostné. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že správcovi dane sa nepodarilo získať v spoločnosti M., s.r.o. žiadne doklady ani účtovnú evidenciu týkajúcu sa dodania fakturovanej nafty žalobcovi. Spoločnosť M., s.r.o. totiž nepodávala žiadne štvrťročné prehľady, ročné hlásenia ani neodvádzala daň zo závislej činnosti. Jej konateľ J. T. do zápisnice o ústnom pojednávaní č. 645/321/504/06/Zem zo dňa 4. januára 2006 uviedol, že nemá žiadne účtovné doklady a písomnosti za roky 2002 a 2003 a že účtovníctvo mal viesť podľa informácie od p. H. p. L. starší prezývaný „doktor“. Ďalej konateľ spoločnosti J. T. uviedol, že plnomocenstvo dal P. H., p. S., p. L. ml. a nejakej žene. Peniaze vyberal v banke a odovzdal p. H. alebo poslal L. ml. a neskôr si peniaze vybrali sami

na základe plnomocenstva. O obchodovaní s spoločnosťou p. P. M. nič nevie, osobne p. M. nepozná. Faktúry za spoločnosť M., s.r.o. pre P. M. nevystavoval a že v predchádzajúcich výpovediach na Daňovom úrade v T. a na Daňovom úrade v Žiline vypovedal z dôvodu strachu nepravdivo a jedinou činnosťou, ktorú ako konateľ spoločnosti vykonával bol výber peňazí z účtov v bankách, ktoré potom odovzdával P. H. a O. L. mladšiemu. Ďalej mal najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že napriek riadnemu predvolaniu sa žalobca výsluchu J. T. ako svedka nezúčastnil. Tento svedok taktiež poprel podpis na predmetných faktúrach, ktoré videl iba keď mu boli predložené daňovými orgánmi a políciou. Ďalej uviedol, že nikdy nemal pečiatku spoločnosti M., s.r.o. Z obsahu spisového materiálu mal ďalej najvyšší súd za preukázané, že správcovi dane sa ani s pomocou Obvodného oddelenia Policajného zboru SR v Dubnici nad Váhom nepodarilo zabezpečiť výpoveď P. H., keďže tento sa na adrese svojho trvalého bydliska nezdržiava, na uvedenej adrese býva iná osoba, ktorá nevedela uviesť, kde sa predchádzajúci majiteľ odsťahoval. Ako svedok bol vypočutý aj O. L. starší, bytom T., N. X., ktorý uviedol, že pre spoločnosť M., s.r.o. vykonával zmluvy, dohody, prevody obchodného podielu, mal viesť aj účtovníctvo, ale napokon ho nevedol. S žalobcom sa stretol len raz a nemal vedomosti o vystavených faktúrach a ani o tom či boli uhradené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že skutočnosťou rozhodujúcou v tomto prípade je, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal nadobudnutie motorovej nafty, vyfakturovanej vyššie označenými faktúrami a ani ich úhradu. Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi vôbec dodané a že boli dodané práve obchodnou spoločnosťou M., s.r.o. Žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Zákon č. 289/1995 Z. z. (účinný v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) v ustanovení § 20 ods. 1 viaže nárok platiteľa na odpočet dane pri prijatých plneniach,

ak boli prijaté na účely uskutočnenia zdaniteľných plnení. Tento nárok ďalej časovo a vecne podmieňuje splnením podmienok zakotvených v odseku 2.

Vznik nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 20 zákona č. 289/1995 Z. z. (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutia) spočíva v tom, že platiteľ má nárok na odpočet dane iba pri tých zdaniteľných plneniach, ktoré sú určené na uskutočňovanie zdaniteľných plnení platiteľa. Daňový doklad deklaruje, že došlo k zdaniteľnému plneniu medzi dvoma platiteľmi dane z pridanej hodnoty, pričom jednému vzniká daňová povinnosť a druhému nárok na odpočet dane. Daňový doklad odzrkadľuje všetky skutočnosti súvisiace s týmto zdaniteľným plnením a preto ho nemožno iba stotožňovať s faktúrou. Daňový doklad spôsobilý k odpočtu musí obsahovať predpísané náležitosti a musí ho vydať platiteľ a to konkrétna fyzická alebo právnická osoba, ktorá spĺňa atribúty platiteľa dane z pridanej hodnoty.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zásad a z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom daňových orgánov i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu splnenia podmienky odpočtu dane podľa ustanovenia § 20 ods. 1 ani § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutia).

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta nedostatočne zistený skutkový stav krajským súdom, najvyšší súd k tejto námietke dáva do pozornosti žalobcu, že v konaniach o žalobách (§ 247 a nasl. OSP) súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý (s výnimkou

vecí v tzv. plnej jurisdikcii /§ 250i ods. 2 OSP/) posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si nemohol osvojiť argumentáciu žalobcu, že žalovaný sa v dokazovaní zameral len na spochybnenie O. L. ml. konať za spoločnosť M., s.r.o. V danom prípade je právne irelevantné, či O. L. ml. konal ako zamestnanec spoločnosti M., s.r.o. alebo ako splnomocnený zástupca. Z obsahu administratívneho spisu mal totiž aj Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že žalobca nepreukázal spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi vôbec dodané a že boli dodané dodávateľom obchodnou spoločnosťou M., s.r.o. Žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ žalobca namieta, že krajský súd okrem iného odôvodnil rozsudok aj tým, že žalobca ako platiteľ porušil ust. § 20 ods. 2 písm. d/ zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, najvyšší súd poukazuje na to, že táto skutočnosť je danej veci v zásade právne irelevantná, poukazuje však v celom kontexte iných dôkazov na to, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre odpočet DPH.

Najvyšší súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu správnych orgánov v danej veci aj v zmysle ustanovenia § 250j ods. 3 OSP, konkrétne či daňové konanie netrpí takými vadami, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), nezistil, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP

potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. januára 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc. v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská